

Text: Roddy Nilsson

## Amo handboll 2021–2022

Glädjande nog fortsatte Andreas ”Stocken” Stockenberg och Tomas Lundberg att leda laget. Dessutom fick laget förstärkning på ledarfronten i form av kunnige handbollsprofilen Joakim Wensby som gick in som assisterande tränare. Även inför den här säsongen var spelaromsättningen i laget stor. Amo tappade sina tre bästa målskyttar Mattias Mark Pedersen, Erik Sääf och Oliver Olsson till Handbollsligalagen Alingsås, Skövde respektive LUGI. Onekligen en utmaning att fylla luckorna efter så starka spelare. Dessutom försvann försvarsspecialisterna Kasper Jansson och Johan Jonsson. I stället hade Amo huvudsakligen satsat på att knyta till sig unga och uppåtgående spelare i form av Anders Forsell Schefvert från Sävehof, Hugo Stuivers från Skövde, Felix Tyberg från Hallby och finske landslagsmannen Gusten Montonen från Dicken. Men två mera rutinerade spelare kom också in i laget: Niklas Närenborn, senast i Anderstorp men tidigare i OV Helsingborg och grönländske storskytten Minik Dahl Høegh från danska ligalaget TMS Ringsted. Nya i laget var även danske kantspelaren Mikkel Hansen från SønderjyskE och målvakten Marcus Rasch från norska Runar. Samtidigt kom både Evon Mohlin och veteranen Daniel Steen tillbaka efter att på grund av skador varit borta stora delar av föregående säsong.

Den stora omsättningen på spelare gjorde att det, som vanligt i sådana situationer, fanns en viss osäkerhet om var laget stod. Denna säsong fanns heller inte tid att spela ihop laget i det sedvanliga träningsmatchandet då den återuppståndna Svenska cupen skulle starta med gruppspel redan i mitten av augusti. Amo hade lottats in i en grupp med svenska mästarna Sävehof och seriekonkurrenterna Kungälv och Torslanda där de två bästa lagen skulle gå vidare. Innan första cupmatchen mot Kungälv på hemmaplan hann Amo dock med att mäta krafterna mot Handbollsligalaget IFK Ystad på bortaplan med ett

oavgjort resultat som följd. Den inledande cupmatchen mot Kungälv på hemmaplan innebar en stabil seger med 34–30 efter att Amo lett matchen igenom. Ännu lättare gick det två dagar senare i bortamötet mot Torslanda. Segersiffrorna blev 36–27 efter att Amo varit helt överlägsna i andra halvlek. En omdiskuterad nyhet som lanserades i Svenska cupen var shootout-straffar där lag från lägre divisioner fick tre sådana i möten med lag från högre divisioner. I gruppfinalen mot Sävehof satte Amo alla sina tre shootout-straffar men det räckte inte mot regerande svenska mästarna som vann med fem bollar efter oavgjort i halvtid. Eftersom Kungälv i sista matchen svarade för en skräll och slog Sävehof med uddamålet blev Amo överraskande gruppsegrare. Cupspelet visade att de nya spelarna i Amo snabbt funnit sina roller och en spirande optimism började sprida sig inför det kommande seriespelet. Särskilt värt att nämna är att Anders på M9 och Hugo på M6 tidigt visade att de var redo att ta framträdande roller i laget.

I Svenska cupens åttondelsfinal blev Amo:s motståndare rutinerade Handbollsligalaget HK Malmö och få trodde väl på någon större chans till seger i svårspelade Baltiska hallen. Amo överraskade dock alla, förmodligen inklusive sig själva. Med hjälp av sina tre shootout-straffar gick Amo snabbt till ledningen men när Malmö redan efter en kvarts spel var uppe i lika trodde nog de flesta att hemmalaget skulle ta en tämligen enkel seger i synnerhet som Minik efter en olycklig incident fick matchstraff redan efter tio minuter. Amo ville dock annat och släppte aldrig upp Malmö i ledningen. Mot ett smått chockat Malmö pendlade Amo:s ledning i andra halvlek mellan två och fem mål efter bra spel av hela laget. Bland annat stod Jesper i målet för flera bra räddningar. Slutresultatet skrevs till 28–32. I returen några dagar senare i Alstermo märktes det att Malmö inte tänkte underskatta Amo en gång till. Amo hanterade dock Malmös anstormning och höll, främst tack vare starkt skytte av Evon och Minik, ledningen fram till 55:e minuten. Under de sista minuterna gick Malmö upp i

ledningen men då lagets siffror stannade vid 33–30 var sensationen ett faktum och Amo vidare till kvartsfinal.

Stärkta av det fina spelet i Svenska cupen startade Amo seriespelet i högsta fart. Kärre fick finna sig i att bli totalt söndersprungna i en match där ställningen efter sju minuter var 7–0 och i halvlek 20–7. Efter att Amo slagit av på takten stannade segermarginalen vid sex bollar. Segern mot Kärre följdes upp av vinst borta mot alltid svårspelade Rimbo med 32–29 innan Lindesberg kördes över i en match som i mycket liknade segern mot Kärre. Även här satte Amo högsta fart från start. Efter tolv minuter var ställningen 9–2 och i mitten på andra halvlek hela 27–15 innan bortalaget kunde putsa till siffrorna i slutet.

I nästa seriematch var det dags för det första riktiga styrkeprovet i form av starka och rutinerade OV Helsingborg på bortaplan. Efter en jämn och tät första halvlek var Amo starkast i slutet och gick ifrån till vinst med 25–22. Segerorganisatör var framför allt Anders som från sin M9-position gjorde sju av Amo:s mål. I den påföljande matchen kom emellertid det första poängtappet i hemmamötet mot ett taktiskt spelande Kungälv. Amo stod inte riktigt att känna igen och fick inte till det sedvanliga flytet i spelet. Efter stort underläge i första halvlek segade sig Amo i fatt i andra och räddade med ett nödrop oavgjort. Måhända den mindre goda insatsen kan förklaras av att lagets tankar gick till kvartsfinalen i Svenska cupen vilken skulle spelas hemma tre dagar senare. Motståndare och skyhöga favoriter i kvartsfinalen var blivande SM-finalisten Skövde. I mycket upprepades scenariot från de tidigare mötena med Malmö. Amo räddes inte sina namnkunniga motståndare utan spelade sitt eget spel där återigen smart 7–6 spel och starkt skytte var framgångsreceptet. Skövde blev allt mera stressade och Amo ledde matchen igenom mot ett bortalag som aldrig kom närmare än två mål. Amo:s siffror 36–32 var snarast i underkant. Sista målet gjordes av Evon på frikast efter slutsignalen.

De två därpå följande seriematcherna visade att toppformen höll i sig. Först en lätt seger mot Torslanda borta med 35–23 och sedan en ännu mer

övertygande insats på hemmaplan mot Vinslöv i en tidig seriefinal där segermarginalen blev hela 14 mål efter väl utspritt målskytte. Amo var nu i serieledning och det syntes tydligt att Amo hade haft nytta av att ha fått upp tempot i de tuffa cupmatcherna.

I nästföljande match borta mot gamla ärkerivalen Anderstorp var dock det mesta av det fina spelet som bortblåst. Ett okoncentrerat och slappt Amo fick nöja sig med oavgjort mot ett vilt kämpande Anderstorp lett av den tidigare Amospelaren Simon Källström. Då krävdes det åtskilligt bättre tag i nästkommande match mot toppkonkurrenten Skånela i erkänt svårspelade Vikingahallen i Märsta, en hall där Amo aldrig vunnit. Det var också ett helt annat Amo som kom till spel. Efter en jämn inledning gick Amo fram till ledning i paus med fyra mål, en ledning som sedan successivt utökades till seger med nio mål, 34–25. Den fina insatsen i Märsta följdes dock av en oväntad förlust hemma mot Tyresö vars halvdistan- och smuggelspel Amo aldrig kom underfund med. Tyresö följde sin plan till punkt och pricka samtidigt som Amo blev allt mera frustrerade i sin ambition att komma i fatt. Efter att ha legat under med som mest sex mål närmade sig Amo i slutet men nådde inte ända fram i en match som slutade 30–32.

Måhända förklaras det bleka spelet mot Tyresö av att laget hade svårt att ladda om efter att i veckan innan tagit lagets största skalp någonsin i cupmatchen på bortaplan mot Skövde. Detta trots att hemmalaget denna gång fått tillbaka sin tidigare skadade stjärna Jack Thurin. Amo började denna gång något nervöst och missade bland annat en shootout-straff vilket resulterade i att matchen i princip var jämn redan från de första fem minuterna. I början av andra halvlek var Skövde uppe i ledningen. Amo kom dock tillbaka och fortsatte att spela respektlöst och särskilt Miniks skytte, Niklas smarta passningar och Hugos uppoffrande linjespel firade triumfer. Också Jespers målvaktsspel med bland annat tre straffräddningar bör nämnas. Den målrika matchen slutade med vinst för Amo med 40–39 vilket innebar sammanlagt fem måls övervikt för Amo

och att man sensationellt var framme i semifinal av Svenska cupen. Tomas Lundberg, som tillsammans med Joakim coachade laget i sjuke "Stockens" frånvaro, var lyrisk över insatsen och öste beröm över laget.

I seriespelet var det, efter den överraskande förlusten mot Tyresö, åter igen dags för toppmatch i form av sydostderbyt mot HIF Karlskrona. Mötena mot Karlskrona hade under de senaste åren seglat upp som Amo:s kanske hetaste seriematcher. Fjolårets möten slutade med seger för lagen på sin respektive hemmaplan. I år var dock Amo knapp favorit efter sina fina insatser i seriespelet och i Svenska cupen. Karlskrona hade däremot inte levt upp till förväntningarna med sitt namnkunniga lag. När matchen kom i gång märktes också vilket lag som hade mest trygghet och självförtroende. Trots att Karlskrona fick en bra start, framför allt på grund av storspel av målvakten Uros Tomic, var Amo uppe i ledningen med fyra mål i halvtid. I andra höll Amo hela tiden ledningen även om Karlskrona vid några tillfällen närmade sig. Även om Amo långt ifrån gjorde någon toppinsats kunde man vinna matchen med 29–26. Bäst i Amo för dagen var Hugo.

Sista två veckorna före juluppehållet gick Amo in i en intensiv matchfas med tre seriematcher och två semifinalmatcher i Svenska cupen där motståndarna var ett annat klassiskt lag, LUGI från Lund. LUGI hade efter en svag start i Handbollsligan spelat allt bättre och lagom till semifinalspelet i december kommit i gång på allvar. Innan det var dags att ta sig an LUGI spelades dock två seriematcher med tre dagars mellanrum. Långt ifrån ofarliga VästeråsIrsta slogs tillbaka tämligen klart på hemmaplan men i den följande matchen mot Varberg på bortaplan saknades den vanliga energin. Amo var aldrig nära även om siffrorna stannade vid förlust med tre mål. Första cupmatchen mot LUGI gick på hemmaplan. Mot ett Amo som inte riktigt hade samma form som under oktober-november visade LUGI redan från start upp ett koncentrerat och strukturerat spel. Redan efter 13 minuters spel tog LUGI ledningen och släppte efter detta aldrig övertaget. Differensen pendlade mellan

två och fyra mål och även om Amo kämpade väl blev det förlust med 32–28. Bäst i Amo var Minik som landade på 11 mål. Några dagar senare vann Amo en riktig kämpamatch mot Varberg hemma där kantspelarna Felix och Gusten avgjorde med var sitt mål i slutminuterna.

I returmötet med LUGI som också var sista matchen före juluppehållet samlade Amo på ett imponerade sätt ihop sig och visade att man inte givit upp trots underläge med fyra mål från första matchen. Efter en jämn inledning gick Amo strax före halvtid upp till tremålsledning. Efter halvtidsvilan fortsatte Amo, denna gång framför allt ledda av Niklas, att spela bra och var efter 40 minuter uppe i en sexmålsledning. I detta läge var Amo i final. Under den sista kvarten av matchen orkade emellertid Amo inte riktigt hålla skärpan uppe och när Hugo med två minuter kvar åkte på en tveksam utvisning försvann finalchansen. Amo vann trots allt matchen med 31–30 och visade att de tidigare framgångarna i cupen inte var någon tillfällighet.

Efter en ytterst välbehövlig vila startade seriespelet igen i januari med hemmamatch mot HIF Karlskrona. Spelet nådde inga högre höjder och matchen hade inte alls den nerv som brukar känneteckna rivalmötena mellan Amo och Karlskrona. Amo ledde större delen av matchen tämligen bekvämt innan Karlskrona i slutet kunde minska marginalen till tre mål. Inte heller i nästa match – viktiga toppmötet hemma mot Skånela – hittade Amo det fina spel som firat triumfer under hösten. Även om Amo ett par gånger var uppe i ledningen var Skånela efter storspel av rutinerade målvakten Herdeiro Lacau för dagen starkare och vann med 32–30. Minik var med sina 12 mål den ende i Amo som riktigt stod att känna igen. Därmed tappade Amo också den serieledning man haft under hela hösten. Nya serieledare blev OV Helsingborg som efter en svag start på seriespelet blivit allt bättre.

De två följande matcherna, mot Anderstorp hemma och Tyresö borta blev dock tämligen enkla segrar innan Amo efter årets bottenapp och en katastrofalt dålig första halvlek förlorade borta mot Vinslöv med 30–29. Efter en

pliktskyldig seger mot Torslanda hemma var det dags för det svåra bortamötet med Kungälv. Amo samlade ihop sig och gjorde – trots ett inte helt lyckat 7–6 spel – en klart godkänd insats. Efter en jämn inledning på matchen gick Amo ifrån strax före halvtidsvilan och höll sedan under andra halvlek hemmalaget på behörigt avstånd. Segersiffrorna skrevs till 37–33. Nästkommande möte gällde VästeråsIrsta på bortaplan. I en märklig match där Amo var i underläge med sex mål tio minuter in i andra halvlek vann till slut Amo med 35–30 efter att ha gjort 14–6 under den sista kvarten framför allt tack vare Miniks starka skytte.

Så var det dags för mötet med OV Helsingborg på hemmaplan, en match som förmodligen skulle avgöra var seriesegern skulle hamna. Tyvärr kunde inte Amo svara upp mot OV:s starka försvarsspel och systematiska anfallsspel för dagen lett av Emil Andersson. Amo orkade stå emot i 20 minuter men därefter drog OV sakta men säkert ifrån och vann en klar och övertygande seger med 33–26. Därmed var i praktiken serien avgjord trots att Amo tämligen enkelt vann de tre återstående matcherna mot Lindesberg, Rimbo respektive Kärre. Det räckte dock inte då OV tog de poäng som behövdes för att ta hem seriesegern och säkra uppflyttningen till Handbollsligan.

Med sammanlagt 40 poäng – nytt rekord i Allsvenskan för Amo – knep laget andraplatsen och var därigenom åter igen klart för kvalspel. Denna gång blev motståndarna Aranäs från Kungsbacka. Aranäs hade efter en stark inledning på seriespelet sjunkit nedåt i tabellen och med nöd och näppe undvikit nedflyttning varför Amo ansåg sig ha en god chans. Kvalspelet avgjordes som vanligt i bäst av fem matcher och inleddes hemma i Alstermo. Trots att Amo inledde matchen bra blev det förlust med 28–26 mot ett Aranäs som utan att direkt imponera var litet kallare och hade marginalerna på sina sida. En långt ifrån nöjd ”Stocken” gav i princip endast Evon godkänt. I andra matchen i Kungsbacka spelade Amo bättre men räckte inte heller denna gång till mot en motståndare som är erkänt svår på sin hemmaplan. Denna gång blev siffrorna 33–31. Efter två förluster skulle Amo för avancemang till Handbollsligan behöva

vinna tre raka matcher. I den tredje matchen, också den i Kungsbacka, kämpade Amo efter omständigheterna väl. Redan före matchen fanns nyckelspelaren Anders på skadelistan och när sedan Evon fick kasta in handduken efter bara tio minuter var det tunt på 9 meter. Minik gjorde dock en formidabel match och gjorde hela 19 (!) mål och höll länge nästan ensam Amo kvar i matchen. Till slut blev det dock förlust med 38–36 i en match med vidöppna försvar på båda hållen. ”Stocken” och övriga i Amo:s ledning var av naturliga skäl besvikna på lagets spel i slutet av säsongen – där framför allt försvarsspelet fallerat i flera matcher – då man inte hade kommit upp i samma klass som under hösten.

Även om Amo misslyckades med målet att ta sig upp till Handbollsligan måste säsongen som helhet betraktas som föreningens verkliga genombrott på nationell nivå. Framgångarna i Svenska cupen gav eko i hela Handbollssverige och Amo omtalades nu med respekt som en förening som menar allvar med att etablera sig på högsta nivå. Efter att Amo snabbt spelat ihop det nya laget gjorde man en fantastisk höstsäsong med semifinalspel i Svenska cupen och klar serieledning i Allsvenskan som resultat. Under andra halvan av säsongen kom laget bara sporadiskt upp i samma höga standard. Det är tydligt att det täta matchandet tillsammans med småskador och COVID-strul gjorde att man inte riktigt orkade stå distansen ut. Men som helhet förtjänar i stort sett samtliga spelare beröm. Minik blev den skyttekung som alla hade hoppats på och visade upp en imponerande gnista och go. Niklas fick genom övergången till Amo en nytändning och gjorde sin bästa säsong på flera år. Unga och på förhand ännu relativt oprövade spelade som Anders och Hugo genomgick en enorm utveckling och bar i många matcher laget såväl bakåt som framåt. Gusten och Felix på kanterna skötte sina roller på ett utmärkt sätt. Danske Mikkel Hansen visade sig framför allt vara en duktig försvarsspelare. Sist men inte minst gladde Evons insatser, inte minst i Svenska cupen, där han visade

att han har en skyttekraft som håller på högsta nivå. Ett kvitto på detta fick Evon slutet av säsongen när han blev uttagen till Nederländernas landslagstrupp.